

50-ий Злет Юнацтва
Елленвіл, Нью Йорк

Конкурс Слова

Вірші

Спілка Української Молоді в Америці
2009р.

Українець

Я – не просто українець!
Я – великий патріот!
Я люблю, як тата й маму,
Український весь народ!

Буду сонечком радіти.
Землю скривдити не дам.
Буду світ увесь любити.
І рости на радість вам.

Українка

Я, маленька українка,
Віночок сплітаю.
І про рідну Україну
Пісеньку співаю.

– О, матусю-Україно,
Ти для мене – небо!
Як надійно, як спокійно
На руках у тебе!..

Сидір Воробкевич

Рідна мова

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Як ту мову нам забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити,
Ненька наша мила?!

Д. Павличко

Наш прапор

Небеса блакитні
Сяють з глибини,
а пшеничні й житні
мерехтять лани.

Прапор наш, як літо,
В сонці майорить –
по долині – жито,
по горі – блакить.

Юрій Шкрумеляк

Де Україна?

Україна в давній славі,
В козацьких пригодах,
На завітчаних левадах,
В рідних синіх водах.

Україна в рідній мові
І в пісні прекрасній, –
Україна в рідній школі,
В майбутності ясній.

Олександр Олесь

Ми маленькі суменята.

Ми маленькі суменята
Любим маму, любим тата,
Щиро любим цю країну,
А найбільше Україну!

Ми все робим, те що гоже,
Як навчають батько й мати,
Поможи нам, любий Боже,
Українцями зростати –
На героїв виростати!

Суменята – 4 років

Леся Українка

Стояла я і слухала весну.

Стояла я і слухала весну
Весна мені багато говорила
Співала пісню дзвінку голосну
То знов, таємно-тихо шепотіла.

Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії...

Дмитро Павличко

Встала мати Україна

Слава тобі, Україно,
невмируща слава,
да святиться твоя воля
і твоя держава.
Слава тобі, Україно,
від роду до роду,
як накажеш – ми поляжем
за твою свободу.

Тарас Шевченко

Весна

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила.

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...

Діти Спілки Української Молоді

Ми є діти, суменята,
Український славний рід.
Дбаймо, щоб про нас маленьких,
Добра слава йшла у світ.
Все вперед, все вперед
Поступаймо у черзі,
Пам'ятаймо, що сумівської родини,
Діти ми усі.
Все, що рідне, хай нам буде
Найдорожче і святе:
Рідна віра, рідна мова,
Україна над усе.

Тарас Шевченко

Не цурайтесь того слова,
Що мати співала.
Як малого повивала,
З малим розмовляла.

Свою Україну любіть.
Любіть її, во врем'я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Київ

Київ-місто історичне,
Йому вже багато літ.
А воно красиве, вічне,
Навесні каштанів цвіт.
З нього почалась держава
У прадавні ще часи ...
В ньому наша міць і слава,
В ньому предків голоси.

Суменята – 5 років

Олена Пчілка
Маленька українка

Знаю, бо казала
Мені моя ненька,
Що я українка,
Правдива, маленька.

Знаю, Україна
Серцю мому мила,
Я по-українськи
Молитися вчила.

А моя опіка –
То Божа Мати,
Мати України
Повна благодати.

Ось мою молитву
Прийми, Отче Боже,
Нехай Україні
Вона допоможе.

Тарас Шевченко
Зоре моя вечірня

Зоре моя вечірня,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.
Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась.

Юрій Скочко
Україна

Україна – це держава,
Що іде до майбуття.
Є в нас сила,
Є в нас слава
Будувать нове життя.
Україно! Україно!
Засівай поля добром.
Розквітай, як та калина
Над Славутюю-Дніпром.

Марійка Підгірянка
Маленькі наші ноги

Маленькі наші ноги,
Та знають свою путь.
На службу Україні,
Як виростуть, підуть.

Маленькі наші руки,
Та кріпнуть і ростуть.
На службу Україні
Всю працю віддадуть.

Дитячі в нас серденька,
Та щире в них чуття,
Любити Україну
Будуть ціле життя.

Маленькі наші ноги,
Та знають, куди йти.
На службу Україні
Йдім, сестри і брати!

Молодше Ю. 6-7 років

Григорій Сковорода
Гей ти, пташко жовтобока...

Стоїть явір над горою,
Все кивас головою,
Буйні вітри повівають,
Руки явору ламають.
А вербички шумлять низько,
Заколишуть мене в снах,
Тут тече потічок близько,
Видно воду аж до дна.

Володимира Круковська
Уклін матері

Ти навчила мене, нене,
Любить Україну –
Нашу славу, наймилішу,
Рідну, солов'їну!

Ти навчила шанувати
Українську мову,
Щедру землю, світ чудовий
Й пісню колискову.

Ти навчила мене, мамо,
Щоденно молитись,
То ж за це тобі я щиро
Хочу поклонитись.

Я тобі вклоняюсь, люба,
Низенько-низенько
За турботу, за неспокій,
За щире серденько

Микола Чернявський
Рідний край

У всіх людей одна святиня,
Куди не глянь, де не спитай,
Рідніше їм своя пустиня,
Аніж земний в пустині рай.
Їм красить все їх рідний край,
Нема без кореня рослини,
А нас, людей, без батьківщини.

Молодше Ю. 6-7 років

Іван Багряний
Рідна мова.

Мово рідна! Колискова
Материнська ніжна мово!
Мово сили й простоти, –
Гей, яка ж прекрасна ти!
Перейшов усі світи я –
Є прекрасних мов багато,
Але першою, як мати,
Серед мов одна лиш ти є.
Ти велична і проста.
Ти стара і вічно нова.
Ти могутня, рідна мово!
Мово – пісня колискова,
Мово – матері уста.

Тарас Шевченко
Світає

Подивлюся – аж світає,
Край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає;

Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють;
Між ярами, над ставами
Верби зеленіють;

Сади рясні похилились;
Тополі по волі
Стоять собі, мов сторожа,
Розмовляють в полі.

І все то те, вся країна
Повита красою,
Зеленіє, вмивається
Ранньою росою;

Вмивається, красується,
Сонце зустрічає,
І нема йому почину,
І краю немає.

Тарас Шевченко
Садок вишневий коло хати

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сім'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Та соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

Тетяна Покидкіна
Голос України

Знаходжу в серці я слова
Про плач верби, про цвіт калини,
І вся душа моя співа,
Співа зі мною Україна.

Я задивляюсь до небес,
Я чую пісню журавлину,
І світ окрилений увесь,
Бо то є голос України.

У вирі почуттів моїх
Лунають хори солов'їні.
Шумлять так радісно гаї,
Бо то є голос України.

Нестримний голос цей шумить
У дзвонах весняних потоків.
Нова Україна гомонить
І чужі світ її широкий.

Молодше Ю. 8-9 років

Юрій Шкрумелюк
Ми є діти українські

Ми є діти українські,
Хлопці та дівчата,
Рідний край наш – Україна,
Красна та багата.

Рідне небо, ясне сонце,
Місяць, зорі срібні,
Рідний нарід – українці
Всі до нас подібні.

Рідна віра: Свята Трійця
І Пречиста Мати.
Рідна мова: нею вчились
Бога прославляти!

Присягаєм наш Край Рідний
Над усе любити,
Рідний нарід шанувати
І для нього жити!

Присягаєм – рідну віру
Завжди визнавати,
По-українськи говорити,
Молитись, співати.

Що нам рідне, те нам буде
І красне і гоже!
Присягаєм, що так буде!
Поможи нам, Боже!

Дмитро Луценко
Києве Мій

Грає море зелене,
Тихий день догора.
Дорогими для мене
Стали схили Дніпра.

Де колишуться віти
Закоханих мрій...
Як тебе не любити,
Києве мій!

Буду мріяти й жити
На крилах надій...
Як тебе не любити,
Києве мій!

Спить натомлене місто
Мирним лагідним сном,
Ген вогні, як намисто,
Розцвіли над Дніпром.

Вечорів оксамити,
Як щастя прибій...
Як тебе не любити,
Києве мій!

Молодше Ю. 8-9 років

С. Луцяк
Чернівці

Покидаю твої береги,
Від'їжджаю в далекі краї.
Траекторія диво-дуги
Понесе в закордонні раї.

Чернівці, як маленький Париж,
Буковинського краю вінок;
Вечорами вогнями гориш,
Ти в душі найдорожчий дзвінок!

Та без тебе не легко мені,
Затужило серденько вночі.
І до ранку я слухав пісні,
Загубивши від долі ключі.

Повернусь літаком в Чернівці,
Задивляється в очі любов...
Орхідеї кохання в руці, –
Тут на віки я щастя знайшов.

Дмитро Чередниченко
Єдина Україна

Нехай ніхто не половинить,
Твоїх земель не розтина,
Бо ти єдина, Україно,
Бо ти на всіх у нас одна.

Одна від Заходу до Сходу
Володарка земель і вод –
Ніхто не ділить хай народу,
Бо не поділиться народ.

І козаки, й стрільці січові
За тебе гинули в полях.
У небесах сузір'я Лева
Нам світить наш Чумацький Шлях.

Стражденна чаєчко-небого,
Єдині два твої крила.
Виходим, нене, у дорогу,
Аби ти вільною була.

Нехай ніхто не половинить
Твоїх земель, не розтина,
Бо ти єдина, Україно,
Бо ти на світі в нас одна.

Молодше Ю. 10-11 років

Володимир Переяславець
Славні роковини
22 січня 1918 року

Двадцять друге січня – славні роковини:
В Києві збудилась воля України,
Над Дніпром засяла зіркою ясною,
Згомоніла дзвонів срібною луною.

Та повіяв вітер з льодового поля –
Знову вільний нарід налягла неволя,
Закувала груди – та душі не вбила,
Бо не вмерла в серці молоденька сила.

Стільки літ минуло... Та напевно знаєм,
Що всміхнеться сонце над Рідним Краєм,
Зацвіте квітками українська нива,
Буде Україна вільна і щаслива.

Поможи їй, Боже, на яснім престолі,
Привітати сонце золотої волі
І дітей вернути всіх без перешкоди
Знов на ясні зорі і на тихі води!

Яр Славутич
Сумівська Пісня

Наші будні – розгорнена книга,
Наші свята – спортовий майдан.
Серед нас перемогою диха
Рідний прапор, як небо і лан.

Вчися сумівцю! В бурі боїв
Будь свідомий своєї мети.
Визволяти з неволі батьків
Наш обов'язок перший, святий.

Нами снять прикубанські долини,
Нами мріють верхів'я Карпат.
Кличе, кличе синів Батьківщина
І лютує, слабіючи кат.

Дух Богдана й вогонь Святослава
Нам наповнять по вінця серця.
І постане Соборна Держава
З перемог молодого борця.

Молодше Ю. 10-11 років

Дмитро Павличко
Два кольори

Як я малим збирався навесні
Піти у світ незнаними шляхами, –
Сорочку мати вишила мені
Червоними і чорними нитками.

Два кольори мої, два кольори,
Оба на полотні, в душі моїй оба,
Два кольори мої, два кольори:
Червоне – то любов, а чорне – то журба.

Мене водило в безвісті життя,
Та я вертався на свої пороги.
Переплелись, як мамине шиття,
Щасливі і сумні мої дороги.

Мені війнула в очі сивина,
Та я нічого не везу додому,
Лиш згорточок старого полотна
І вишите моє життя на ньому.

Ксенія Тараненко
Вірю в майбутнє твоє, Україно!

Вірю в майбутнє твоє, Україно!
Вірю й надіюсь на краще життя.
Вірю я в тебе любима, єдина,
Матінко рідна моя.

Знаю, не трапить у тебе та куля,
Через яку уся віра вмира.
Вірю у тебе, моя Батьківщино,
Вірю у тебе, Вкраїно моя.

Чи буде в майбутньому гарно?
Чи зійде надії зоря?
Я буду з тобою, Україно,
Я рідна донька твоя!

Не зраджу тебе, моя рідна земля,
Крокую з тобою в твоє майбуття
Скажу усім людям я слово єдине:
Не вмерла й не вмере Україна моя.

Молодше Ю. 10-11 років

Ганна Черінь

Рідна хата

Різні в світі є країни,
Різні люди є на світі.
Різні гори, полонини,
Різні трави, різні квіти....
Є у нас одна країна,
То – прекрасна Україна,
Нашого народу дім.
Там шумлять степи безкраї,
Наче вміють говорити!
Там ясніше сонце сяє,
Там солодше пахнуть квіти...
Різні в світі є країни,
Гарні є, є і багаті,
Та найкраще в Україні,
Бо найкраще в рідній хаті.

Іван Франко

Не пора, не пора, не пора.

Не пора, не пора, не пора
Москалеві й ляхові служить!
Довершилась України кривда стара,
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора
За невігласів лить свою кров
І любити царя, що наш люд обдира, –
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Хай пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймося прапор!

Бо пора ця великая єсть:
У завзятій, важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю, і щастя, і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Роман Завадович

Три Букви

Три букви СУМ, а скільки змісту
Єднання рук і душ, й сердець,
І порив дум полум'янистий,
Що викликає ніч на герць.
Лютує зло за муром тюрем
І дише смертю, наче гад.
Сумівче, чуєш поклик сурем?
Спіши у лаву! Стань у ряд!
Сумівче, сонце над тобою,
Ти молодий, ти ранку син,
Ти лицар завтрішнього бою,
Що героїчний будить чин.
Хай хияються в зневірі кволі –
Ти непохитний будь, мов дуб!
Твій знак – це символ правди й волі
Три букви, сплетені в Тризуб!

Олесь Бабій

Гимн – ОУН

Зродились ми великої години,
З пожеж війни і полум'я вогнів,
Плекав нас біль по втраті України,
Кормив нас гнет і гнів на ворогів.

І ось ідем у бою життєвому
Міцні, тверді, незалежні, мов граніт,
Бо плач не дав свободи ще нікому,
А хто борець – той здобуває світ.

Велику правду для усіх єдину
Наш гордий клич народові несе:
Батьківщині будь вірний до загину,
Нам Україна вища понад все.

Для нас закон найвищий та наказ
Соборная Українська Держава,
Міцна й одна від Сяну по Кавказ.

Молодше Ю. 12 років

Чорнобривці

Чорнобривців насадила мати
У моїм світанковім краю,
Та й навчила веснянки співати
Про квітучу надію свою.

Як на ті чорнобривці погляну,
Бачу матір стареньку.
Бачу руки твої, моя мамо,
Твою ласку я чую, рідненька.

Я розлуки та зустрічі знаю,
Бачив я у чужій стороні
Чорнобривці із рідного краю,
Що насіяла ти навесні.

Прилітають до нашого поля
Із далеких країв журавлі.
Розквітають і квіти, і доля
На моїй українській землі.

Як на ті чорнобривці погляну,
Бачу матір стареньку.
Бачу руки твої, моя мамо,
Твою ласку я чую, рідненька.

Тетяна Полубко Моя Буковина

Хмарки пливуть по небу легким плином,
І сонечко освітлює їх шлях.
Небесна голуби́нь над Буковиною
Серпанком мрійно Землю обійма.
Веселка чеше коси над рікою
І вербам посміхається здаля,
Щось мріє ліс за синьою горою,
А перед ним – пшеничні́ поля.
Струнки тополі, як свічки святкові,
Прикрасили дорогу з двох боків.
Левада вся після дощу в обнові,
На ній лелека – вартовий птахів.
А там ось гори й тихі полонини
Квітковим килимом стрічають на зорі.
Трембіти звуки сумно-мрійно линуть,
Пробуджують смерекові плаї.
Внизу за насипом гуркоче потяг
І кличе нас в незвідані краї.
Побачити нове до болю хочеться,
Та як залишити роздоли чарівні?...

Микола Бакай

Горнись До Тебе, Україно

Горнись до тебе, Україно,
Як син до матері, горнись.
За тебе, рідна і єдина,
Щодня я Богові молюсь,
Аби послав щасливу долю
Народу нашому всьому,
Щоб освятив жадану волю,
Даровану тепер йому.

Горнись до тебе, Україно,
Щоб нас ніхто не роз'єднав.
Підставлю плечі, щоб калину
У лузі вітер не злавав.
У нас є лицарі, гетьмани,
Що за собою поведуть,
І вікові глибокі рани
На тілі нашім заживуть.

Молюсь за тебе, Україно,
І свої сили віддаю,
Щоб відродити із руїни
Твою потугу, міць твою.
Очистімо усі джерела,
Дніпро-Славути їх вбере,
І заспіваєм: Ще не вмерла
Україна наша і не вмере!..

Дан Мур

Бандері

І знову схилилась червона калина,
І сльози, як грона упали гіркі...
Здригнулася сумом важким Україна,
Як відгомін грому зідхання важкі.

В далекому Мюнхені свіжа могила –
В холодні обійми полонить віки;
Твого, Батьківщино, найкращого сина,
Що згинув із зрадника-ката руки.

І пекло безсиле цей злочин затьмити,
Бо вбивство ще раз наказала Москва,
Щоб тіло і віру, і символ зломити,
Щоб мертвою впала ідея жива.

Бо ім'я Бандері – це зрив України,
Це символ невстрашних, це вічність ідей;
Це ім'я відоме є кожній дитині
І спокій зганяє Москві із очей!

Старше Ю. 13-14 років

І. Франко
Моя Любов

Вона так гарна, сяє так
Святою, чистою красою
І на лиці яріє знак
Любові, щирості, спокою.

Вона так гарна, а проте
Так нещаслива, стільки лиха
Знесла, що квилить лихо те
В її кождіській пісні стиха.

Її пізнавши, чи ж я міг
Не полюбить її сердечно,
Не відректися власних втіх,
Щоб їй віддатись доконечно?

А полюбивши, чи ж би міг
Я Божую її подобу
Згубити з серця, мимо всіх
Терпінь і горя аж до гробу?

І чи перечить ся любов
Тій другій а святій любові
До всіх, що ллють свій піт і кров,
До всіх, котрих гнетуть окуви?

Ні, хто не любить всіх братів,
Як сонце Боже, всіх зарівно,
Той щиро полюбить не вмів
Тебе, кохана Вкраїно!

В'ячеслав Нікітенко
Століття плинуть...

Століття плинуть, тисячі років
Несе Дніпро свої могутні води,
І дивиться з високих берегів,
Плекає долю нашого народу.

Він пам'ятає сиву давнину –
Лад'ї Олега, меч його кривавий,
Варягів і Борисову труну,
Розкосих половів й казацьку славу.

А ще Перуна, мертвого, як сніг,
Невже і справді схожого на Бога, –
Не поглинав одразу, а беріг,
Підштовхував до берега крутого.

Він бачив Святославове життя,
Загублине в його ж таки порогах,
Він прагнув волі і добра.
І не пускав до берега чужого.

Він влітку поглинав вінки прекрасних дів,
Там взимку йшла убога Катерина,
Він став Йорданом для твоїх синів,
І піснею для тебе, Україно!

Тарас Шевченко
Мені тринадцятий минало...

Мені тринадцятий минало.
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонячко сіяло,
Чи то так мені чого було?
Мені так люблю, люблю стало,
Неначе в Бога...
Уже покликали до паю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу... І не знаю,
Чого маленькому мені
Тоді так приязно молилось,
Чого так весело було?
Господнє небо і село.
Ягня, здається, веселилось!
І сонце гріло, не пекло!

Та не довго сонце гріло,
Недовго молилось...
Запекло, почервоніло
І рай запалило.
Мов прокинувся, дивлюся:
Село почорніло
Боже небо голубеє
І те помарніло.
Поглянув на ягнята –
Не мої ягнята!
Обернувся я на хати –
Нема в мене хати!
Не дав мені Бог нічого!...
І хлинули сльози,
Тяжкі сльози!... А дівчина
При самій дорозі
Недалеко коло мене
Плоскінь вибирала
Та й почувала, що я плачу,
Прийшла, привітала,
Утирала мої сльози
І поцілувала...

Неначе сонце засіяло,
Неначе все на світі стало
Моє...лани, гаї, сади!...
І ми, жартуючи, погнали
Чужі ягнята до води.

Бридня!... а й досі, як згадаю,
То серце плаче та болить,
Чому Господь не дав дожить
Малого віку у тім раю.
Умер би орючи на ниві,
Нічого б на світі не знав,
Не був би в світі юродивим,
Людей і (Бога) не прокляв!

Василь Симоненко
Виростеш ти, сину...

Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Вирушать з тобою приспані тривоги.

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.

За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.

А якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,

Стануть над тобою, листям затріпочуть,
Тугою прощання душу залоскочуть.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Тетяна Полубко

Європейське місто Чернівці

Місто моє, місто – історичні мури,
Богом і людьми сотворена краса.
Вдячні твої діти щиро тебе любим,
Дякуєм за тебе небесам.
Тебе мати – осінь радісно вродила
Під птахів відлітний переспів,
Золотою ковдрою турботливо прикрила
Й провела у вирій журавлів.
Срібними нитками бабиного літа
Гаптувала ймення: «На Пруті Черн-град».
Досвітком в тумані біло оповита,
Викупала хвилями Прута.
Вже шість століть красуєшся над світом,
Пережиті згадуючи дні...
Дороге і рідне усім своїм дітям –
Європейське місто Чернівці.

Старше Ю. 13-14 років

Петро Кізко

Над могилою Бандери

Дерева в снігу, наче свічі,
Сніжинки – мов сльози мої.
Та хрест твій, Провіднику, кличе
Наслідувать кроки твої:
В годину найбільшого болю
Усмішкою сльози пекти
І далі за сонячну волю
Крізь всі загороди іти.
Твоїми, Бандеро, слідами,
Яких не стирає і смерть, –
Живими ділами й чинами,
Життям твоїм сповнені в щерть, –
Ми йтимемо в хугу, завію,
У сонці мечів, прапорів,
Аж поки не визволим Київ
І кров'ю освячений Львів!
Дерева в снігу, наче свічі,
Сніжинки – мов сльози мої.
Та хрест твій, Провіднику, кличе
Не плакати – приймати бої!

Андрій Малишко

Пісня про рушник

Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.

І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя, на долю дала.

Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,
І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші твої.

І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші, блакитні твої.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров.
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов.

І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов.

Старше Ю. 15-16 років

Ляпіна Тетяна

Вірю в майбутнє твоє, Україно

Вірю в майбутнє твоє, Україно
Знаю, що ти Батьківщина моя,
Пісня про тебе по Всесвіту лине
Ти є могутня, священна земля.

Знала ти предків, сарматів і скіфів,
Знала ти біль і любов від людей,
Сльози ти лила від звірів – фашистів,
І сяєш красою своєю ти знов.

Сяючи вічно, чаруєш людей,
Ти незмінно палаєш любов'ю,
Гордо пишаючись вірою своєю,
Землю святила, пролитою кров'ю.

Ти піднімалася із – під руїн,
Вірили ми, а ти вірила з нами.
Чули ми з неба радісний дзвін
Про те майбутнє, що не за горами.

Ось і настав жаданий цей час:
Панує навколо мир і любов
Матінко рідна, сподівайся на нас.
Ми є майбутнє, основа основ.

Ярослав Куцай

Київ

Київ – моє рідне місто,
Серце України і душа Русі.
Я дивлюсь на тебе і дивуюсь,
Що немає меж твоїй красі.
Все в тобі є: велич давніх храмів,
Неповторний подих давнини,
Старовинні вулиці, будівлі,
Парки живописні і сади.
Око радують Дніпра прекрасні кручі
І буремні хвилі, що на сонці ніжно мерехтять,
Пагорби, що поросли лісами,
І дуби столітні, що від вітру листям шелестять.
А прадавня Києво-Печерська Лавра –
Мов перлина благодаті й промінь чистоти,
Зачаровує своїми куполами
Що, мов сонце, людям сяють з висоти.
О, Києве! Який ти неповторний!
Ти – те місто, де завжди бринить життя.
Для мене ти – найбільший скарб у світі
І нива історичного буття.

Старше Ю. 15-16 років

СУМ наша гордість!

При ватрі іскристій, сумівським вогні,
Зібралось юнацтво, мов члени рідні.
Палають їх очі, й мов річка рвучка,
Пливе їхня пісня, бадьора, грімка.
СУМ – наша гордість! СУМ – наша мрія!
В СУМі росте України надія.
Покликом СУМу хочемо жити:
Честь України! – Готов Боронити!
У бою геройським зродилась вона,
Як рвались кайдани й валилась тюрма.
На звук її ворог у страху німів,
Бо вістуном бурі той поклик гримів.
А як на чужину встелилась нам путь,
Сурмою дзвінкою судилось їй бути,
Щоб ми не забули, що тут – чужина,
Що в нас Батьківщина є тільки одна!
...У ватрі вогонь вже поволі погас.
Та ніколи не згасне він в серці у нас!
Наш шлях у майбутнє освітить нам він,
А в душах дзвенітиме пісня, як дзвін:
СУМ – наша гордість! СУМ – наша мрія!
В СУМі росте України надія.
Покликом СУМу хочемо жити:
Честь України – готов Боронити!

Володимир Сосюра **Любіть Україну**

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в радості мить,
Любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.

Для нас вона в світі єдина, одна
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках, і у вербах вона,
і в кожному серця ударі.

Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
і сльози, і все до загибуні...
Не можна любити народів других,
коли ти не любиш Вкраїну!

Дівчино! Як небо її голубе,
люби її кожен хвилину.
Коханий любить не захоче тебе,
коли ти не любиш Вкраїну...

Любіть у коханні, в труді, у бою,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою, –
і вічні ми будемо з нею.

Старше Ю. 15-16 років

Україна – ненька

Чи знаєш, юначе, якого ти роду,
Чи знаєш, юначе, куди ти ідеш?
Чи знаєш, юначе, що долю народу,
Мов сонце, у власному серці несеш!

Чи знаєш, козаче, що предки преславні
Колись на найкращій селились землі?
Чи чув ти легенду про ту Ярославну,
Що символом-зіркою сяє в імлі?

Чи чув: Україна чудесна, мов чаша,
Багатством прещедро налита украй?
Чи, лицарю, знаєш: земля рідна наша
На світі – це справжній освячений рай!

То знай же, що ти – син лицарського роду.
І предки твої – степові козаки,
Що мужньо боролись за волю народу
І завжди були вартовими землі!

Ціни ж, юний орле, з якого ти роду,
Ціни ту мету, до якої ідеш.
І скрізь пам'ятай, що ти долю народу,
Мов сонце, у власному серці несеш.

Старше Ю. 15-16 років

Ігор Калиненко

Світлій пам'яті Степана Бандери

Троянди китиці й червоної калини
Із болем кладемо на свіжу домовину,
Тобі, Керманичу, Надхненнику до чину,
Що виставив на щит Державну Україну.

Немов магніт стальний, мов джерело життя
Саме Твоє ім'я – надхнення для мільйонів.
Не вбила смерть Тебе, бо свіжих батальйонів
Ти знов стаєш прапороносцем і знам'ям!

І рідної землі, і чорноморську воду
Покладено в труну вогненного Борця.
Твій непоборний дух окрилює серця.

І доки прах спічне в столичнім Пантеоні,
У вихорі сторіч, в Нестримних легіоні
Бандерине ім'я – різьбитиме свободу!

Володимир Сосюра

Уривок із поеми “Мазепа”

Будь оборонцем України,
Що на шаблюки точить рала.
Тебе народ і Бог обрали.
Надінь шолом і меч візьми,
стань на чолі, здійми повстання,
хоч і чека тебе за теє
страшна дорога Мойсея,
Доноси, зради і вигнання...
...Будь смолоскипом днів нових!
Хай ти згориш у вітру сміх
розвіє попелом надії, –
той не живе, хто жить не вміє
з душею темною раба.
Життя ж – це вічна боротьба,
і тільки сильними народи
куються в нації, ідуть
крізь бурі в радісні походи,
торують для нащадків путь...

Старше Ю. 17 років

В.А.Ш.

Сумівський марш на чужині

Від Мінхену геть аж по Нью Йорк,
І там, де Лондон і Сидней,
Ми йдем, йдем Українським фронтом
Під стягом Сумівських ідей!
Ми в поході ідемо – юности лава
Боєм здобути власні права!
В серці в нас Київ, Львів і Полтава,
Гнів б'є вулканом до тебе, Москва!
В копальнях, фабриках чужинних,
В годину кожну – кожний час,
Ми чуєм голос – голос України,
Вона до зброї кличе нас!
Нас до чину кличе Україна,
Її кривавий кличе шлях,
Велична славою давнина
І тіні впавших у боях!
Ми прийдемо з чужини до Земель Рідних,
Щоб стать в ряди борців-синів,
І між знамен – знамен УПА побідних
Щоб СУМу стяг жовтосинів!
Лийся пісне, пісне перемоги,
Лети до сонця в височинь!
Впади до стіп – до стіп Святого Бога.
Благословить хай нас на чин!
Від Мінхену геть аж по Нью Йорк,
І там де Лондон і Сидней,
Ми йдем, йдем Українським фронтом
Під стягом Сумівських ідей.

Леонід Полтава

Моя Україна

Не гладенькі вітри, не блакить тополина,
Не смутні вітряки, що чекають вітрів,
І не сонне блаженство глухих хуторів, –
Ні, сьогодні не така моя Україна.

Ти виходиш твердою, стрімкою ходою
Потайними стежками лісів і лугів,
І змиваєш сліди річковою водою,
І вкриваєшся сіном промерзлих стогів;
Ти підносиш обріз і рахуєш патрони,
Ти із кулями – серце вкладаєш в обріз,
Щоб злітав не один, - а сотні ешелонів,
Щоб не сльози летіли, – а шмаття коліс;
Ти приносиш пісок, щоб сипнути в машини,
Ти стоїш на безсонних повстанських постах,
Ні, сьогодні – на щастя – моя Україно,
Ти уже не така тополино проста!

Неначе домна, кипиш і клекочеш зловісно,
Домна та, що у ній – не метал, а руда,
А усе твоє: радість і щастя, і пісня,
Навіть мова твоя, і любов, і хода.
Так не можна умерти. Такі не вмирають.
Хай скоріш тужавіє жадане лиття,
Щоб усі наші муки – оплатились до краю,
Щоб усі наші смерті – були для життя,
Щоб кордонів багнетні розсунулись стіни
І у рідне гніздо – позліталась сім'я...
Я щасливий за тебе, моя Україно, –
Воскресаюча Мати моя!

1949 рік

Старше Ю. 17 років

М. Бакай
Солов'їна пісня

Одна Батьківщина і двох не буває.
Місця, де родилися, – завжди святі.
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знає в житті.
Чи можна забути ту пісню, що мати
Співала малому, коли засинав;
Чи можна забути ту стежку до хати,
Що босим колись протоптав?

У рідному краї і серце співає,
Лелеки з далека нам весни несуть,
У рідному краї і небо безкрає,
Потоки, потоки, мов струни течуть.
Тут кожна травинка і кожна билінка
Вигойдують мрії на теплих вітрах.
Під вікнами – мальви, в саду – материнка,
Оспівані щедро в піснях.

Тут мамина пісня лунає і нині,
Її підхопили поля і гаї,
Її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.
І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, мов спраглий води.
Без рідної мови, без пісні, без мами
Збідніє, збідніє земля назавжди.

Одна Батьківщина і більш не буває.
Місця, де родилися, – завжди святі,
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знайде в житті.

Віра Шпортак
Столиця Буковини

Мальовничі вулички вузенькі,
Чепурні будиночки, церкви –
Це твоє обличчя, рідне місто,
Ви – любов моя і гордість, Чернівці.

Що споруда – то жива легенда
Про шедеври зодчества й творців.
Площі, храми, університет величний –
Це окраса й слава Чернівців.

Імена відомі всім у краї:
Главка, Кельнер, Гельмер, Льовендаль,
Фріч, Микулич, Глаубіц і Радор,
Свобода, Павловський, Ксавер Кнапп.

Це вони у камені, в граніті
Зводили перлини рукотворні,
Що чарівністю своєю знані в світі,
Унікальні, урочисті, неповторні.

Пишні верби, мальви, горобина
Чернівцями милуються зрання.
Шелест буків сивих і калини
Всім країнам шлють палкі вітання.

Знають всюди нас уже сьогодні
Слава цього міста безнастанна –
Соловія Слово, Скарб Володі,
Фільми Птаха Білого – Івана.

Тож про те, що ми до всіх привітні,
Працьовиті, щирі і гостинні,
Що найкраще місто наше в світі,
Хай у всі куточки вістка лине

Чернівці – столиця Буковини...

Ірина Шаталова

Як тебе не любити, Києве мій?

Десь у каштанових дібровах,
Де щовесни бузок цвіте,
В обидва боки хвиль дніпрових
Величний Київ постає.
Київ, Щек, Хорив, царівна Либідь –
Лиш їм завдячуємо ми.
Вони, мов славні чародії,
Знаменне місто возвели.
Важка була у нього доля,
Але він вижив у вогні.
Боровся він за мир, за волю
І справедливість на землі.
Він – частка нашого народу,
Він – частка рідної землі.
Це ж про його чарівну вроду
Складають вірші і пісні!
Знаменну Лавру златоверху
І Володимирський собор,
А також інші храми й церкви
Я оминаю знову й знов.
Під небом київська Софія
Промінням сонця виграє.
І десь у тому небі мрія
Охоплює життя моє.
Сторінку часу огорнувши,
До тебе я думками йду,
Із сьогодення повернувшись
В уже минулу давнину .
Мій Київ! Чом ти так далеко?
Чому нас відстань розділя?
До тебе всі летять лелеки...
До тебе серцем лину я...

Олесь Бабій

Марш Українських Націоналістів

Зродились ми великої години
З пожеж війни і з полум'я вогнів,
Плекав нас біль по втраті України
Кормив нас гнет і гнів на ворогів.

І ось ідемо в бою життєвому
Тверді, міцні, незламні мов граніт
Бо плач не дав свободи ще нікому,
А хто борець, той здобуває світ.

Не хочемо ні слави, ні заплати
Заплатою нам розкіш боротьби,
Солодше нам у бою умирати,
Як жити в путах, мов німі раби.

Доволі нам руїни і незгоди,
Не сміє брат на брата йти у бій,
Під синьо-жовтим прапором свободи
З'єднаєм весь великий нарід свій.

Велику Правду для усіх єдину
Наш гордий клич народів несе:
Батьківщині будь вірний до загину,
Нам Україна вище понад все!

Веде нас в бій борців упавших, слава,
Для нас закон найвищий та наказ –
Соборна Українська Держава
Вільна, міцна, від Сяну по Кавказ!

Старше Ю. 17 років